

Երէկը մեր հին փըշըրեց այսօր...
Ապագան կանգնեց ներկայի առաջ,
Որպէս յաւերժի Մասիսը հըպարտ.
Գալիքի կանչով մենք դարձանք անյաղթ,
— է՛լ չենք ճանաչի ուրիշ ոչ մի կանչ...
Երէկը մեր հին փըշըրեց այսօր...

Ողջո՛յն քեզ, երկէ՛ր, լոյս ու արեւ քեզ,
Երգը քո ճակատին թող համբոյր լինի,
Արեւը քո դէմ միշտ պայծառ մընայ,
Երգըդ հոսր լինի ու յոյզըդ անմահ,
Իմ շունչն ու հողիդ դալիք երգերի,
Ողջո՛յն քեզ, երկէ՛ր, լոյս ու արեւ քեզ,

ԱՐԱՄ ԱՐՄԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆ

Հայրենական դաշտերն են այս՝ ոտքերու տակ,
Կը հաւաքեմ բացուած վարդերն իմ երազիս,
Ու կը վազեմ, կը խոյանամ ես ծագէ ծագ,
Եւ ամէն շերտ հողի՛ լոյսին կը բանայ դիս...

Հայրենական ջուրերն են այս՝ ոտքերու տակ,
Ես կը լըսեմ վարարող երգը արիւնիս,
Ու կը լըցուիմ սիրոյ խնկովը բովանդակ
Եւ արիւնիս հեռուն կանգնին կը կանչեն դիս:

Հայրենական լեռներն են այս՝ ձիւներու տակ, —
Օ՛, ես կըզգամ բիւրեղ սըլացնն իմ հողիս,
Ու ձեռքիս մէջ հազար արեւ ու յաղթանակ,
Միջոցէն վեր, դարերն ի վեր կը դռնեմ դիս:

ՀԱՅՐԵՆԻ ՀՈՂ

Ձեռքերու մէջ, ձեռքերու մէջն ես դուն հիմայ,
Հայրենի՛ հող, ու կը շնչեմ քեզ մորեգին, —
Գանի՛ դարեր փըշըրեցան սըրտիս վըրայ,
Որ ես այսպէս ունենամ քո ափ մը փոշին:

Աչքերու մէջ ու կուրծքիս տակն ես դուն հիմայ,
Սըրբազան հող, ու կը զրկեմ քեզ խանդազին, —
Գանի՛ երազ ըսպանցի ես անխընայ,
Որ դուն ապրիս, որ ես հասնիմ քո երազին:

Երգերու մէջ ու կանգնեմ մէջն ես դուն հիմայ,
Երազում՝ հող, ու կը մեծնանք մենք միասին,
Թող աշխարհին քարացած խիղճը իմանայ
Թէ ես քեզով ապրէն տիրած եմ աշխարհին:

ԿԱԶԷԼ ՀԱՅՐԵՆԻ ՁՄՐԱՆ ՄԱՍԻՆ

Ծառերու ծեր, ձիւն դադաթով հարուստ եմ ես՝
Հաւատացէ՛ք,
Կանգնի ահեղ սա հէքեաթով հարուստ եմ ես՝
Հաւատացէ՛ք,
Որքան կ'ուզէ անձրեւը զայ ու տարածուի մահը
Բուքին,
Իմ պապերու հին հաւատով հարուստ եմ ես՝
Հաւատացէ՛ք:

Ձրմեռը լի սեղան մըն է՝ օճախին շուրջ հայրե-
նական,
Օճախներու հարազատով հարուստ եմ ես՝
Հաւատացէ՛ք:
Դուրսը ամէն որոտ ու շեղբ՝ մեն՝ հըրաւէր մըն է
Երգի,
Բանաստեղծի սա ճակատով հարուստ եմ ես՝
Հաւատացէ՛ք.
Ինծի ի՛նչ փոյթ թէ կայծակներ կը հրդեհուին
ամպերու տակ,
Արարատով, Արարատով հարուստ եմ ես՝ հա-
ւատացէ՛ք:

ԵՐԳԸ

Նայուածքներէդ, մաղերէդ ու հասակէդ սիրա-
կէզ,
Մընաց լոկ երգն այս ինծի, որպէս վերջին
բարութիւն.
Երգի մը պէս, յերգին չափ, տե՛ս՝ կը սերեմ հի-
մայ քեզ
Ու կը կըրեմ շրթներու վըրայ ըղբոյշ ու խոհուն:
Ինծի համար դուն արգէն մաքուր ու հեղ ես
ա՛յնպէս,
Ձունիս ո՛չ մէկ խըլըրուում դժգոհանքի մը թա-
քուն,

Երգի մը պէս, երգին չափ, տե՛ս՝ կը սիրեմ հի-
մայ քեզ,
Դուն հիմայ երգես, զըրուած՝ զըքի մը բաց
էջներուն:
Դու միակ սէրն ես պայծառ, յաւերժական ող-
ջակէզ,
Ինձմէ՛ յետոյ, ինծի հետ, կը պատկանիս ամե-
նուն,
Թող ուրիշներն ալ սիրեն ու քեզ պահեն ինծի
պէս,
Եւ ունենան քեզ ամբողջ՝ որպէս անվերջ բարու-
թիւն:
Երգի մը պէս, երգի չափ, տե՛ս՝ կը սիրեմ հիմայ
քեզ:

ԵՐԵՒԱՆ

Իմ հին, շատ հին հայրենիքիս հիմայ մէջ նոր
քաղաքն ես դուն,
Վերածնող մարդու ճիգին իրար բերուած
հաւատքն ես դուն,
Կ'ապրիս տենդին մէջ դալիքին եւ կը շնչես ամե-
նուն հետ,
Ու ամենուն սիրով լըցուած՝ յաւերժական բա-
ժակն ես դուն:
Իմ Երեւան, իմ քաղցր երազ, այս ո՛րքան խոր
երգեր ունիս,
Ամէն անգամ քեզ փայփայող ու կառուցող ձեռ-
քեր ունիս,
Ու տըքան ալ բերքը շատնայ՝ դեռ չըցանուած
հերկեր ունիս,
Սերունդներու որպէս հիացք՝ ըստեղծադրած
կըրակն ես դուն:
Ե՞րբ է եղեր կեանքը այսպէս համայնական ու
սրտաբաց,
Եւ նայուածքներ բարձրացեր վեր ու տերեւներ
իջեր են ցած,
Գլխաներորդ դարն է հիմայ, հանձնարներու
չունչն սերած,
Եւ այդ դարուն, իմ Երեւան, ա՛լ հարազատ
զաւակն ես դուն:

Ներկադ հիմայ անցեալին դէմ յաւատ փակող
դուռ է արդէն,
Սերտըդ ամբողջ իր յուզումով աչքերուդ մէջ
հուր է արդէն:
Ինչ որ մընաց կարօտներէդ, ձեռքերու մէջ սուր
է արդէն,
Առաջ անցիր, իմ Երեւան, անպարտելի բանակն
ես դուն:

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՒԼԵԱՆ

ՅՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ

Կը մատուցուիս դուն ինծի հիացումին մէջ
մըտքիս,
Աչքերու դէմ պարզւող պայծառ աչդու մը
նրժան,
Քեզի ձգտող իմ սրտիս թեւերն ահա կը բանամ,
Ու կը զըրկեմ քեզ հիմա, կը լիանամ քեզմով ես:
Երազ էիր դեռ երէկ, բայց ես ահա կը տեսնեմ
Դէմքիդ գիծերն իրական՝ յորդ լոյսին դէմ հայ-
րենի:
Տու՛ք քարերով ծածկւած մերկութիւնը երէկի,
Ու կը շարժիս դուն այսօր՝ ովկեան մ'ինչպէս
սէրերու:
Արագօրէն աներ են մարմնիդ վըրայ բիւր դարդեր,
Արեւ ես դուն ընկալիւր աչքերուդ մէջ քու
պայծառ,
Ու ես դարձած՝ քեզի հետ՝ բաժանումէն վերջ
երկար,
Կը մանկանամ, տե՛ս ի՞նչպէս, քեզ գիտելով
անդադար:
Գանդ կը գգամ դիս հիւժող կարօտախտն վերջ
դաժան,
Վերնձիւղած սէրերուս բուրմունքն անուշ
հոգւոյս մէջ,
Ու դեռ գիտեմ թէ տ՛րքան անհուն սիրով, նոր
յոյսով,
Պիտի երգեմ իմ ծաղկին՝ քու գրկիդ մէջ՝ ան-
հո՛ւն ծով: